

PAARS

PAARS

ROMAN

ANN VANHEULE

Zolang we niet vergeten, gaat niets verloren

Peter Verhelst

Voor het vergeten - Wij totale vlam

Schrijver: Ann Vanheule

Coverontwerp: Ann Vanheule

ISBN: 9789464185362

© Ann Vanheule

Niets uit dit boek mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaandelijke toestemming van de uitgever/auteur.

Proloog

“Ze bleef overnachten? Die rooie?” De grote ogen schoten vuur.
“Bij mijn vader?”

De jonge huishoudster knikte en trok verlegen haar schouders op. De zestienjarige Jules, roepnaam voor Juliette d’Upsel de Gambs, was boos. “Wel, ze is meteen de eerste én de laatste vrouw die hij hier binnenhaalt. Ik hoef ze niet, ik zweer het je. Ik hoef ze écht niet!”

“Maar er is niets gebeurd. Ze sliepen, juffrouw Juliette. Allebei. Niet samen, of toch niet echt,” kwam er aarzelend.

“Hoe weet je dat nou, Marieke? Heb je misschien door het sleutelgat gepiept, ben je er zo eentje? Vertel, wat heb je gezien?”

De bleke wangen van de jonge vrouw kleurden langzaam rood. “Nee, ik zag ze niet echt samen. Door de dure wijn...en ze waren wellicht moe. Meneer Alex lag in de ene zetel en mevrouw in de andere, allebei verzonken in een diepe slaap. En dan was er die vlek op haar jurk.”

De wenkbrauwen van Jules schoten de hoogte in. “Vlek? Een vieze vlek, zo eentje die een Amerikaanse president naliet op de jurk van de stagiaire?”

Marieke schudde haar blonde krullen heen en weer. “Hemeltje, nee! Ik bedoelde een wijnvlek, juffrouw Juliette, op haar lichtblauwe zomerjurk. Het was een hele mooie jurk in een fijn stofje en ze stond de mevrouw beeldig. Zonde natuurlijk van die vlek, maar ik heb zo mijn trucjes. Die leerde ik van mijn grootmoeder: zout en ossengalzeep, dat is de oplossing!”

Jules zuchtte diep. “Onhandig is ze dus ook al! Ach, je houdt het toch niet voor mogelijk: even, heel even, licht ik mijn hielen en meteen verandert mijn oersaaië vader in een onverzadigbaar sekskonijn. Waarom glimlach je ineens? Marieke, ga er nu niet vandoor! Kom op, wat ben je nog te weten gekomen? Wat vind je zo grappig? Vertel, loop nu niet weg...”

Mojito

1.

Ze stond niet op de eerste plaats toen de eigenschap geduld werd uitgedeeld, zoveel was zeker. Jules wiebelde van het ene been op het andere en wachtte ongeduldig af tot het voetgangerslicht groen zou worden. Haar hand zwierde luchtig met het papieren zakje waarin een jurk stak die ze voor een prikje in een vintagewinkel had gekocht. Dat betekende dat er straks nog financiële ruimte was voor een stuk appeltaart en een theetje. De mensenmassa bewoog en ze stak mee de straat over. In een fractie van een seconde verzamelde ze alle clichés uit stationsromannetjes: een flits deed haar oplichten en haar maag samentrekken, een kriebel borrelde op in haar onderbuik en iets deed haar hart sneller slaan. Dat alles gebeurde toen ze in zijn heldere blauwe ogen keek. En terwijl hij haar voorbij liep, draaide ze haar hoofd en deed hij net hetzelfde. Ze voelde zich betrappt en glimlachte wat schaapachtig en hij liet een brede lach zien. Verward, maar met een tinteling die door haar aders ging, zette ze haar wandeling verder. In het warenhuis zocht en vond ze haar favoriete chips en een fles rosé, die combinatie zou het avondrantsoen worden in Het Huis. Dat was de bescheiden rijwoning vlakbij de universiteit waar ze samen met haar oudere zus Diana en haar boezemvriendin Rebeca woonde tijdens hun studietijd. Strikt gezien was Diana, die vorig jaar was afgestudeerd, geen studente meer. Maar ze had hun vader kunnen overtuigen dat een sabbatjaar een meerwaarde voor haar

ontwikkeling en welzijn zou zijn, en iemand moest kleine Jules toch in de gaten houden, niet?

Ze laveerde tussen de rekken van de honden-en kattenbrokken, slalomde tussen het bier en de limonade en sloot gedwee aan bij de wachtende mensenrij voor de kassa. Plots voelde ze de schaduw en wanneer ze haar hoofd opzij draaide, keek ze opnieuw in die blauwe ogen. Hij volgt me, dacht ze en is dit wel goed? Is het niet ziekelijk of crimineel of gewoon niet te geloven? Misschien was het gevaarlijk, maar ze hield wel van een beetje spanning. Misschien was het zielig, maar ze had voldoende empathie. Om de blik te vermijden (ze liet zich niet zomaar verleiden) concentreerde ze zich op de mensen die voor haar stonden: een oudere vrouw die een biefstuk had gekocht en twee stronken witlof en wellicht een maaltijd voor zichzelf zou bereiden, een moeder met een jengelende kleuter aan de hand. Een man die drie blikjes goedkoop bier wou kopen. Jules betaalde en stak de fles en de chips bij het jurkje in de papieren draagtas en deed zo haar duit in het klimaatgevoelig zakje. Ze ademde pas uit toen ze terug op straat stond en draaide haar hoofd voorzichtig om. Maar hij was nergens te bespeuren. Had ze gedroomd daarnet, had haar fantasie met haar een loopje genomen? Was de blik gewoon een toevallig incident en geen groter plan van het universum? Ze voelde wat teleurstelling want het hele gebeuren had ook iets magisch en ze was ervan overtuigd dat Rebeca dit een geweldig verhaal zou vinden. Ze keek op haar smartphone en zag dat ze nog wat tijd had voor ze terug thuis werd verwacht met de gekochte spijs en drank, rechtte haar schouders en stapte verder.

Op het Booghoutplein, genoemd naar het koperen kunstwerk van een esdoorn dat midden op het plein schitterde, heerste een

gezellige drukte. Er was veel volk in Li-té-rair, de zaak die werd uitgbaat door een goede vriendin van haar vader, Leena Vincens. Het was een tijdje geleden dat Jules er nog geweest was, maar elke keer dat ze het literaire theehuis binnenstapte, overviel haar een gevoel van thuiskomen. Leena, een creatieve zakenvrouw, had dit succesvolle concept een paar jaar geleden uit de grond gestampt. Binnenkort stond de opening van een tweede zaak gepland, jong en oud wisten de combinatie van boeken, thee en gebak te smaken. De eigenares was al een tijdje samen met de bekende auteur Thom Ravels, die Jules - als journaliste in spe - bijzonder inspirerend vond. Ze wist dat haar vader ooit als een blok voor de speelse vrouw was gevallen maar dat er nooit meer was geweest dan een hele warme vriendschap. Al vermoedde Jules dat Alex nog steeds diepe gevoelens voor de vrouw koesterde die ze voor het eerst als zestienjarige had ontmoet aan de ontbijttafel. In een lichtblauwe jurk waar ooit een rode wijnvlek had gezeten.

“Jules, wat een fijne verrassing! Leuk je hier te zien. Hoe gaat het?”

De roodharige vrouw stapte op haar af en gaf haar een enthousiaste zoen op de wang. Ze zag er, zoals steeds, erg goed uit: gekleed in een trendy lange, donkerblauwe jurk, een jeansjasje en een veelkleurige sjaal die nonchalant om haar hals gedrapeerd hing. Ze straalde een zelfzekere elegantie uit die ervoor zorgde dat mannen spontaan hun hoofd draaiden wanneer ze haar zagen.

“Altijd goed als ik hier ben, dankjewel. De zomer was zalig en het nieuwe academiejaar is net begonnen, dus ik ben nog volop aan het ontdekken welke vakken ik leuk vind en welke docenten

ik liever ontloop. En hoe gaat het met jou? Alles onder controle?”

Leena knikte. “Ik leef niet meer maar wordt geleefd: met de drukte van de opening van het tweede theehuis heb ik weinig of geen vrije tijd meer en ik verwaarloos mijn sociale contacten. Het is weer veel te lang geleden dat ik je vader, die lieve Alex, zag.”

“Dat zal je moeten goedmaken met een bezoekje, ik ben ervan overtuigd dat hij dat...”

De deur ging open en op hetzelfde ogenblik ook de mond van Jules: voor de derde keer die dag staarde ze in de betoverende blauwe ogen. De jonge kerel bleef even in de opening staan en wuifde toen naar haar alsof hij een oude bekende zag, en dat gaf Jules een warm gevoel. Leena keek afwisselend van de jonge kerel naar de studente.

“Ah, je wachtte op iemand. Dat had ik helemaal niet zo begrepen, ik dacht dat je alleen was,” zei ze en wees naar de papieren draagtas die op de tweede stoel aan de tafel stond. Jules, die langzaam rozerode kaken kreeg, stamelde: “Ik wist het ook niet.”

Leena voelde de vreemde chemie die in de lucht hing, en koos ervoor om zich discreet terug te trekken. “Dan kom ik straks wel jullie bestelling opnemen,” knipoogde ze, draaide zich om en stapte naar de toog die gevuld was met zoete lekkernijen.

“Mag ik?” vroeg hij en wees op de stoel. Jules knikte en zette de tas iets te enthousiast naast zich neer op de grond. Ze hoorde de glazen fles tikken tegen de houten vloer. “Oeps,” glimlachte ze, “daar gaat de drank!”

Hij grijnsde en stak zijn hand naar haar uit. “Vincent. Het was sterker dan mezelf, ik kon het niet helpen, ik moest je volgen. Gelooft me: het is de allereerste keer dat dit me overkomt.”

Jules voelde zweetpareltjes op haar voorhoofd en probeerde die subtiel weg te vegen. Ze schudde zijn hand: “Juliette. Jules, eigenlijk.”

Hij wachtte even, het leek alsof hij de beide namen aan het proeven was. Toen liet hij zijn koelblauwe blik weer op haar rusten (keek hij nu naar haar borsten, of zat er een vlek op haar jurkje?) en schudde goedkeurend zijn hoofd op en neer. Het korte intermezzo maakte dat haar wangen nu helemaal rood waren en dat het zweet ook de weg naar haar ruggengraat had gevonden.

“Als je het mij vraagt, klinkt Juliette beter. Vrouwelijker. Ik hou wel van Franse namen. Die *je ne sais quoi*.” Hij wees naar het menu dat op de tafel lag. “Wil je...?”

“Ja, graag. Ik zweer bij de witte thee en een stukje Robral-appeltaart. Ik kom hier vaak en neem altijd hetzelfde. De taart is gemaakt volgens een heel oud recept van de vader van de eigenares. Er hoort een lang verhaal bij.”

“Oké, doe ook maar voor mij en vertel, ik heb alle tijd,” zei hij en leunde ontspannen achterover.

De tijd vloog voorbij, ze praatten vlot meer dan negentig minuten bij elkaar: Vincent vertelde dat hij werkte als consultant bij een gerenommeerd internationaal bedrijf en Jules had het over haar studies journalistiek en over het eindwerk dat ze dit academiejaar zou moeten maken. Hij had het over de vele werkreizen die hij al naar de Verenigde Staten, Dubai en Singapore maakte en zij over het weekje dat ze met haar vader in New York had doorgebracht voor haar achttiende verjaardag.

Hij zei hoe gepassioneerd hij was door fotografie en dat mensen fotogeniek konden zijn zonder echt uit te blinken in schoonheid. Zij vertelde over de balletlessen die ze vroeger volgde maar dat ze ermee gestopt was toen ze twaalf was (de leeftijd waarop je mossel noch vis was en helemaal niet wist waar je behoorde te zijn). Maar dat ze er altijd stiekem van gedroomd had om een bekende ballerina te zijn. Vincent vertelde dat hij een marathon had gelopen en dat nauwelijks vermoeiend had gevonden en niet wist waarom zoveel mensen daar zo een drukte om maakten. Zij had het, voor ze het wist, over het overlijden van haar moeder en welke impact dat op haar leven had gehad. En toen ze voelde dat er tranen in haar ogen kwamen (moest dat nu, echt?) raakte hij heel even de rug van haar hand aan. Toen de torenklok van het oude postgebouw zeven uur luidde, was ook het sluitingsuur van het theehuis gekomen. Ze moest gaan, Rebeca zou al op de uitkijk staan om de avond met alcohol en chips in te vullen. “Mijn vriendin wacht op de wijn en wellicht ook op mij,” glimlachte Jules en legde haar aandeel in de rekening op het houten schaalpje. Vincent deed hetzelfde en stond gelijktijdig met haar op.

“Oké,” zei hij.

“Goed dan.” Ze stak haar hand naar hem uit, van zoenen was nog geen sprake. “Leuk om je te leren kennen.”

Hij nam de hand aan maar trok haar meteen ook met een rukje naar zich toe, boog zich voorover en kustte haar op beide wangen. Jeetje, dacht ze, aan lef ontbreekt het hem niet.

“Zaterdag,” zei hij, “dan ga ik naar La Noche, de salsabar. Om negen uur.”

“Zaterdag,” herhaalde ze. Ze kende het café maar was er nooit geweest.

“Dus, Juliette, wat denk je?”

De begerige blik in zijn mooie blauwe ogen liet haar overstag gaan. Waarom ook niet, wat was er mis met een avondje uit in het gezelschap van wat intrigerend mannelijk moois?

“Goed,” knikte ze. “La Noche, zaterdag, ik zal er zijn. Dag...”

“Dag...”

Jules stak de straat over en terwijl ze langzaam haar hoofd draaide, mompelde ze: “Kijk nog eens om, alsjeblief, dan is het voorbestemd!” Een seconde later kruisten hun blikken en toen hij naar haar knipoogde, voelde ze het bonzen van haar hart in haar keel. Een glas wijn zou meer dan welkom zijn om haar zenuwen wat te bedaren.

2.

Het Huis lag op wandelafstand van de campus van de universiteit waar Jules een opleiding volgde. De voordeur was, net als het houtwerk van de ramen, in het donkerblauw geverfd en tegen de gevel groeide een eigenzinnige plant die een beetje symbool stond voor het karakter van de bewoonsters. Alex, Jules' vader, had de woning gehuurd voor zijn studerende dochters. Dat het Huis ook een plek was waar werd gefeest, was niet meteen de bedoeling geweest van de brave man (maar zo was het studentenleven nu eenmaal). Het telde twee verdiepingen en bestond uit een kleine leefruimte met open keuken, een drukbezette badkamer, drie slaapkamers en een zolder die alleen bereikbaar was via een steile ladder en die, in de vier jaar dat de zussen er woonden, nog nooit was beklommen. Drie jaar geleden was Rebeca Fernandez Artolo, boezemvriendin van Jules en vurige en kritische studente in de politieke wetenschappen, bij de zussen ingetrokken. Ze was heel extravert en voelde zich heel erg comfortabel in haar lijf. Die avond droeg ze een sjofele combinatie van gevlekt bruin en kaki katoen, een gebleekte en gescheurde jeans en aan haar voeten een paar stevige legerbottines, maar niet van de dure soort die opnieuw in de mode was. Aan de ene kant van haar hoofd was het gitzwarte lange haar weggeschoren waardoor je de witte huid kon zien, en aan de andere zijde hingen drie smalle vlechten in een massa grillig opgeknipt haar. De topjes op de langste delen hadden onderaan een fuchsia verfbadje gekregen en wipten vrolijk op en neer.

Jules en Rebeca deelden zowel kamers als lief en leed met elkaar. Het had tussen de twee meisjes, ondanks het duidelijke

verschil in stijl en smaak, onmiddellijk geklikt. Ze hadden elkaar leren kennen op een avond in The Simon, hun stamcafé, tijdens het optreden van een obscuur groepje met een zanger die zo dronken was dat hij tijdens het optreden van de geïmproviseerde Bühne was gestuikt. Jules en Rebeca, die het gebeuren allebei hilarisch hadden gevonden, waren aan de bar aan de praat geraakt en hadden elkaar niet meer gelost. De studentes hadden, naast hun jeugdig enthousiasme en vrolijke manier van leven, nog een ding gemeen: ze stamden allebei af van welstellende ouders. Waar er bij Jules en Diana adellijk bloed door de aderen vloeiende, was Rebeca opgegroeid als enige erfgename van een groot zakenimperium. Maar de centen en de opvolging interesseerden haar niet en ze koos er bewust voor om te rebelleren en de grenzen van het geduld van haar rijke ouders op de proef te stellen. Zo had ze zich - zonder hun medeweten en al zeker zonder hun instemming- geëngageerd om in de zomermaanden vrijwilligerswerk te doen in El Salvador, waar ze in een nieuw schooltje kinderen zou leren lezen en schrijven. Het echtpaar Fernandez Artolo was allesbehalve gelukkig geweest met het plan maar kon niet anders dan zich neer te leggen bij de capriolen en grillen van hun eigenzinnige en enige dochter.

“Je spreekt af met een weirdo die je gevolgd heeft, gewoon omdat hij mooie blauwe ogen heeft? Jeetje Jules, hij kan een serieverkrachter zijn of een sadomasochist die je helemaal in Vijftig Tinten Grijs- stijl aan zijn lusten onderwerpt.”

Jules dronk een slok van de zoete rosé en schudde haar hoofd heen en weer. “Ik val heus niet in zeven sloten tegelijk!”

“Een sloot is voldoende,” zei Rebeca terwijl ze enthousiast graaide in de zak met gezouten chips. Ze propte haar mond

ongegeneerd vol met het gefrituurde goedje en spoelde de massa met dezelfde gretigheid door met de goedkope wijn die Jules die middag had gekocht. Op de tafel lag een bontgekleurd kleed met olijven en citroenen dat Jules op de kop had getikt in het zuiden van Frankrijk waar haar peetoom een buitenhuis had. De inboedel was een mix van oud en nieuw: hoewel Alex had aangedrongen op een minimum aan comfort en zelfs een beetje luxe (zo hadden ze een espressomachine en een stoomoven), hielden de drie meisjes eigenlijk nog meer van spulletjes die ze op tweedehandsmarkten buitmaakten.

“Je hebt geen ervaring met echte mannen,” ging Rebeca verder. “Er waren heus wel wat...” sputterde Jules tegen maar Rebeca draaide met haar ogen en grijnsde. “Ja hoor, een onbeantwoorde jeugdliefde, een vakantielief en vooral die Hongaarse uitwisselingsstudent. Dat was een toppertje. Het enige wat die wilde is met je naar bed. Om een vergelijkende Europese studie te maken.”

“Je hoeft niet sarcastisch te worden. Het had een echte relatie kunnen worden.”

“Ja, had hij in Boedapest niet samengewoond met de liefde van zijn leven! Ik weet een ding: je vader besterft het als hij hoort hoe je die blauwoog vandaag hebt leren kennen. En hij vindt het zeker niet leuk dat iemand jouw aandacht weghoudt van je studies. Je hebt een druk jaar voor de boeg. Heb je eigenlijk al over dat eindwerk nagedacht, welke richting gaat het uit?”

Jules knikte. De zoektocht naar een onderwerp had haar maandenlang bezig gehouden. Ze zou het over de loonkloof tussen mannen en vrouwen kunnen hebben, of onderzoek doen naar hoe dat beperkt groepje vrouwelijke CEO's de top had bereikt. Ze kon onderzoeken hoe moeilijk de re-integratie van

ex-gedetineerden was of een portret maken van Mary Quant, haar favoriete ontwerpster. Maar bij geen van al die ideeën had ze het gevoel gehad dat dit de kroon op haar studiewerk zou worden. Tot ze een ingeving had gekregen.

“Weet je nog toen ik je vertelde over Leena van het theehuis en haar tweelingzus Nasrine? Hoe ze bij de geboorte uit elkaar werden gehaald en elkaar dan toevallig terugvonden? Dat haar biologische moeder, Freya, een relatie had met een getrouwde man...”

“Goed voor Freya, een beetje spanning in het leven deed nog niemand kwaad.”

“... en je zei toen dat het voer was voor een roman en dat het verhaal vooral toonde hoe sterk en weerbaar vrouwen zijn. Dat heeft me aan het denken gezet en ik ga het verhaal van Freya schrijven.”

“Een necrologie? Het arme mens is dood, hoe ga je haar leven in godsnaam reconstrueren?”

Jules haalde haar schouders op. “Moeilijk gaat ook en waar een wil is, is een weg. Dat zegt mijn vader altijd.”

“Wat zegt papa altijd?”

Ze hoorden nog net hoe de voordeur in het slot viel en zagen in de deuropening Diana die met de handen door haar blonde korte haren ging. Ze trok haar jeansjasje uit en gooide het op de sofa. Zoals steeds ging ze gekleed in het zwart: een zwarte broek, dito shirt en donkere, trendy sneakers. “Zo, zijn jullie zonder mij een feestje aan het houden?” zei ze en wees op de lege fles wijn en de kruimels van chips.

“Ja, we klinken op de date die jouw zusje heeft,” grijnsde Rebeca.

De perfect geëpileerde wenkbrauwen van Diana gingen onmiddellijk de hoogte in. “Date? Onze kleine? Vertel!”

En voor de tweede keer die avond vertelde Jules over de hemelse ogen die haar hadden betoverd, over de kriebels die ze voelde en de spanning om zaterdag naar de salsabar te gaan.

“Type?” vroeg Diane geïntrigeerd terwijl ze drie blikjes bier uit de koelkast haalde.

Jules dacht even na in welke categorie ze hem zou plaatsen. Ja, hij leek wel op een jonge versie van Thom Ravels, de schrijver en vriend van Leena: groot, donker en een tikkeltje mysterieus.

“Hm,” knikte Diana goedkeurend, “dan is het mannetje zeker een lekker hapje. Mocht meneer Ravels op de markt zijn, ik wist het ook wel.”

Jules proestte het uit. “Hij heeft genoeg jaren op zijn teller staan om onze vader te zijn!”

“Misschien compenseer ik een gebrek aan vaderliefde en heb ik nood aan wat eminent grijs aan mijn zij?” grinnikte Diana en hief haar blikje met een proostend gebaar in de lucht. “Op blauwe ogen en wijs grijs.”

“Hoera!” lachte Rebeca. Jules hoopte vooral dat ze snel de idee van haar zus met een man als Thom Ravels uit haar gedachten kon bannen.

3.

Met zijn handen losjes in de zakken van een versleten jeans zag hij er wat studentikoos uit. Een beginnend buikje verried dat hij geen prille twintiger meer was: Arjen De Buysere had dan ook ruim tweeëndertig jaar op de teller staan. Zijn gezicht was bedekt met een pluizige, bruine baard die - afhankelijk van in welk humeur de eigenaar verkeerde - een halve centimeter getrimd of drie centimeter wildgroei was. Op zijn neus en voor zijn lichtbruine, onderzoekende ogen, stond een bril van het soort dat populair was in de jaren zeventig van de vorige eeuw. Hij rolde tot een paar jaar geleden zijn eigen sigaretten maar had dat roken opgegeven toen een jeugdvriend veel te jong aan longkanker overleed. Het stoppen had tot een aantal kilo's rond zijn heupen geleid die hij er nu met wat joggen probeerde af te krijgen. Arjen vond het niet erg om op een versleten fiets rond te toeren door de stad of een bus of een tram te nemen om op zijn bestemming te geraken. Hij had geen nood aan snelle wagens en luxueuze dakappartementen aan zee. Hij had hete dagen en koude nachten doorgebracht in de woestijn en ellenlange wandeltochten in de bergen achter de rug. Om zijn vinger droeg hij geen enkel teken dat wees op een huwelijksband, maar hij leek dan ook niet het type te zijn dat zich zou laten ringeloren. Politiek was hij geïnteresseerd maar niet geëngageerd en op de baricades ging hij niet meer staan sinds hij doceerde aan de universiteit. Kritisch was hij nog steeds, maar hij was niet meer de luidste roeper. Zijn naam had hij voor de universitaire carrière niet echt mee: het was het onderwerp van wat studentikoos jolijt. Zoals een orthopedist die Voet heette, een pedagoog 't Kindt en een gynaecoloog Vrijens, zo was er

jaarlijks wel een verdwaalde studentengeest overtuigd dat De Buysere een bijnaam was.

Hij schraapte zijn keel, keek de nieuwe lichte studenten met kalme blik aan en stak van wal.

“Een goede journalist onderscheidt zich van een gematigde door de combinatie van een grote algemene vorming en een uiterst kritische ingesteldheid. Hij of zij hanteert een vlotte en snelle pen en brengt een relevante boodschap overtuigend en met een gemak alsof die een glas bier drinkt. Eén glas,” voegde hij er met een glimlach aan toe. Het grapje leverde hem wat gegrinnik op. Dat deed het alle jaren.

“Juffrouw, wat is voor u de beste eigenschap van een journalist?” Hij keek een blond meisje op de derde rij strak aan.

“Relevant zijn,” beantwoordde zij de vraag vrijwel zonder aarzelen.

“Goed. En voor jou daar, jongeman?”

“Alert zijn.”

“Alert?”

De student knikte. “Ja, voortdurend mee zijn met de tijd en inspikken op actuele problemen.”

“Ik wens je succes, jongeman. Er staan je veel uitdagingen te wachten. De tijd wacht niet op ons, het heden is het verleden van de toekomst.”

Er werd gegniffeld. Arjen wist dat dit heen-en-weer-spelletje met de studenten op de eerste lesdag altijd een succesje was. Hij hield niet van het stijve ex cathedra doceren, van het eenrichtingsverkeer dat sommige van zijn collega's hanteerden, van de pure kennisoverdracht.

Jules, die een rustig plaatsje op de voorlaatste rij had ingenomen, keek even rond. Met het merendeel van haar studie-

of lotgenoten had ze weinig contact. Dat lag niet zozeer aan hen, wel aan het feit dat zij, hoe ouder ze werd, geen behoefte had aan honderden kennissen of sociale media-vriendjes. Ze was tevreden met een handjevol echte vrienden. Ze gaapte een beetje en zakte wat dieper weg in het versleten bruingroene leder van de klapstoeltjes. Ja, ze moest nog wennen aan het ritme van het studentenleven met lange avonden en ochtenden die veel te vroeg kwamen. In de verte hoorde ze de docent vertellen hoe zij, als journalisten in spe, zouden gekneed worden tot onderzoekers, op basis van een onderzoeksvraag, met onderzoeksmethoden en een onderzoeksopzet. Ze hoorde het begrip “kritisch analyseren” en “zorgvuldig interpreteren van bronnenmateriaal” en dat alles in een “journalistiek verantwoord kader.”

“Wie kiest voor een masterproef bij mij,” voegde De Buysere eraan toe, “is een beetje gek. Want ik leg de lat hoog, dames en heren. Ik begeleid jaarlijks maximum vijf studenten. Van hen verwacht ik een journalistiek onderzoeksproject, uitgewerkt in een artikelenreeks of een groot geheel. Het moet mij boeien van begin tot eind. Wie wordt afgeschrikt door een nauwe samenwerking met ondergetekende, die mag het bij een van mijn collega’s proberen. Wellicht zullen zij jullie met een beetje meer dons omringen. Ga dan maar heen en maak werkstukken over media-ethiek, loop stage bij een productiemaatschappij of sta in voor een audiovisueel spektakel. Het staat jullie vrij. Maar wat je ook kiest, vergis je niet: het is geen lachertje. O nee.”

“O nee...” Verstrooid echode Jules de laatste woorden van de docent. Dat ging helaas niet onopgemerkt voorbij en een paar studenten draaiden zich onmiddellijk naar haar om. Ze hoorde de woorden: “Jij daar, achterin!” en probeerde op dat moment

weg te duiken achter de student voor haar. Het mislukte. “Ja, de juffrouw met het rode bloesje. Je gelooft me niet?”

Hoewel het bloed onmiddellijk naar haar wangen schoot, was Jules vastberaden om niet af te gaan. Nee, ze zou niet onderdoen voor het groepje overrijverige studenten dat op de eerste rij zat en haar nu verontwaardigd aankeek. Dus ademde ze even in, stak haar kin vastberaden naar voor en legde in haar ogen een blik die het midden hield tussen arrogantie en desinteresse (of dat was toch de bedoeling).

“Toch wel, professor. Uiteraard geloof ik u. Laat ik vooral niet lachen. O nee.”

Er steeg een klein geroezemoes op en hier en daar hield iemand de adem in.

Professor De Buysere knikte traag. “Zo juffrouw, goed dat je me gelooft. In dat voornemen om ernstig te blijven kan ik je zeker helpen. Weet dat ik je vanaf nu streng in de gaten hou. O ja,” grijnsde hij. “En wee jouw studentikoos gebeente indien er - al is het maar een spoortje van - een glimlach rond je lippen verschijnt tijdens de duur van mijn les.”

“Maakt u zich geen zorgen, professor. Geen glansje meer,” belooft ze met een afgestreken gezicht.

“Niet grijnzen, niet grinniken. Niets van dat alles. Afsproken, juffrouw...?”

“Juliette,” zei ze. “Jules eigenlijk.”

“Juffrouw Jules. Juffrouw Jules Zonderlach. Goed dan, nu we deze regeling hebben getroffen,” ging hij onverstoorbaar verder, “verwacht ik jullie voorstellen voor de vijftiende van deze maand bij mij. En dan gaan we nu over naar het eerste hoofdstuk van de cursus...”

4.

De mogelijke kleren voor het uitje lagen uitgespreid op haar bed. Jules zuchtte diep. Het jeansrokje was, net als de sneakers, te gewoon voor deze speciale avond. Het bloemige zomerjurkje te fris en de grijze, wollen sweater te somber. De lange bohemienjurk, die ze in een opwelling op een zuiderse markt had gekocht, zag er ineens heel erg goedkoop uit en in die strakke jeans leek het wel alsof haar benen bloemstengels waren. Ze was een eeuwige twijfelaar: wikken en wegen, doe ik het wel of doe ik het niet, is het ja of is het nee? Het was niet eenvoudig. Maar gelukkig was er ook de keerzijde: van zodra ze had beslist, loste ze niet meer. Dan beet ze zich vast als een bulldog in een lekkere kluit.

De tijd begon te dringen en ze ergerde zich aan zichzelf. Het was toch maar een afspraakje met een kerel die ze op straat had opgepikt? Het was niet alsof ze op het koninklijk paleis was uitgenodigd. Uiteindelijk hakte ze de knoop door: het werd een blauw jurkje met een vrolijk wapperende rok, een paar felrode laarsjes en een kort lederen jasje dat ze voor een prikje in de uitverkoop op de kop had getikt. Ja, Jules wist wat een euro waard was en teerde niet op haar vaders centen. Zo had ze al verschillende baantjes achter de rug: ze had ontelbare frieten gebakken in een hamburgerrestaurant, was de eeuwig glimlachende hostess geweest op een bouwbeurs, had aan de kassa van een warenhuis gezeten en aan het onthaal van een camping de gasten in meerdere talen verwelkomd. Door dat geklus wist ze geld naar waarde te schatten en zocht ze vaak naar koopjes die haar gelukkig maakten.

Hoewel ze helemaal geen doetje was in de omgang met jongens voelde ze nu zenuwen in haar buik. Ja, het was niet langer een onschuldige kriebel, dit was pure, onversneden stress. Ze streek het jurkje glad, haalde een kam door haar schouderlange haren en keek nog eens in de spiegel. Oké, knikte ze naar zichzelf en duwde haar borsten nog een beetje naar boven en naar het midden om toch wat welving te creëren. Moeder Natuur had haar op dat vlak niet erg kwistig bedeed.

“Niet *supercalifragilisticexpialidocious* maar het kan erdoor,” fluisterde ze tegen zichzelf. Ze liet een frambooskleurige lippenstift vluchtig over haar lippen gaan en trok toen de voordeur met een stevige ruk achter zich dicht.

Er heerste een gezellige drukte in La Noche, een originele salsabar die tot ver buiten de stadsgrenzen bekend was. In het midden van de zaak stond een grote toog met vrolijke lampionnen die een zomerse schakering van licht uitstraalden. De luidsprekers vulden de ruimte met Spaanstalige, opzweepende muziek en er was een houten podium voor de optredens van internationale salsa-bandjes. Jules kon op een goedkeurende blik van de barman rekenen toen ze de ruimte binnenstapte. Ze voelde zichzelf niet bijzonder mooi of knap, maar als ze haar zussen mocht geloven, onderschatte ze zichzelf. Ze wierp een blik op de klok die boven de bar hing en zag dat het bijna negen uur was. Stiekem had ze gehoopt dat Vincent al op haar zou zitten wachten, ze hield wel van een man met wat ongeduld. Ze liet haar blik over de ruimte gaan: de tafeltjes waren druk bezet met gasten van verschillende pluimage die enthousiast praatten en dronken. Vijf na negen, nog geen Vincent te bespeuren en Jules koos een vrij plekje aan de bar uit. De barman vroeg haar met een beminnelijke glimlach en een zuiders accent wat hij

voor haar kon doen en ze bestelde een Cuba Libre. Een beetje alcohol om de zenuwen te bedaren kon geen kwaad. Baat het niet, dan schaadt het niet, toch? Een beetje opgelaten checkte ze haar berichten en bekeek wat leuks op Instagram toen ze de stem naast haar hoorde fluisteren: “Dag mooie Juliette!” Ze voelde zijn zachte lippen op haar rechterwang. Niemand, op haar vader na, noemde haar nog bij haar geboortenaam. Hij trok een kruk dichterbij en wenkte met een vingerknip de barman.

“Een biertje. Maar niet van die zuiderse rommel. Van Corona houden we niet.”

Hij liet zijn hand spontaan op haar knie rusten en voor de tweede keer op rij vond Jules dat de kerel lef had. Ze nam nog een slok van haar drankje, en toen nog een paar en voor ze het besepte was het glas leeg en bestelde ze een tweede. Ze voelde zijn blik op haar rusten en hij schudde, nauwelijks merkbaar, het hoofd heen en weer. “Drink je altijd zoveel, Juliette?”

Ze haalde de schouders op. “Niet veel en niet weinig. Een beetje voor de dorst en een beetje voor de zin. Ik drink multifunctioneel.”

“Foei meisje, dat is nergens voor nodig! Ga vooral niet overdrijven. Er is niets mis met water, dat is pas sterke drank, er varen schepen op zei mijn grootvader altijd. Drank en vrouwen: het is geen goede combinatie. Relax.”

Langzaamaan voelde ze zich rustiger worden en genoot ze van het uitje. Vincent was een vlotte prater en stiekem was ze aangetrokken door het feit dat hij geen jongen meer was maar een echte man. Iemand met een zeer uitgesproken mening en een wereldse kijk op de dingen, maar ook iemand die naar haar luisterde. Hij gaf haar het gevoel dat ze op hem kon rekenen en dat hij haar zou beschermen, en als ze eerlijk was, vond ze dat

best fijn. Ja hoor, ze wist best hoe ze haar eigen boontjes moest doppen en had heus geen kerel nodig die de ketting terug op de fiets zou leggen of een haperende WC zou fixen. Maar een man mocht nog altijd de buffer zijn als de wereld er eng en griezelig uitzag.

De muziek in het café werd luider en Jules zag uit haar ooghoeken hoe er op het midden van de dansvloer passioneel gedanst werd. Een man hield zijn danspartner stevig vast rond haar lenden en zij bewoog routineus met haar heupen mee op het ritme dat hij aangaf. Toen het geluid zachter en sensueler werd, nam Vincent haar bij de hand.

“Kom,” zei hij en toen hij haar even later dicht tegen zich aan trok, duwde ze haar neus tegen de wol van zijn trui en snoof zijn geur op. Ze zou hem zeker vragen welke aftershave hij droeg en dan stiekem in de parfumerie aan het flesje gaan ruiken.

“Hé, schoonheid,” onderbrak hij haar gedachten, “waar denk je aan?”

“Ik weet niet, ik...”

Maar voor ze nog iets kon zeggen, voelde ze zijn zachte lippen op die van haar. Het warme en allesoverheersende gevoel van zijn tong die zachtjes in haar mond gleed, deed haar sidderen. Zijn handen gleden over haar rug en ze kon alleen maar denken dat de hemel een klein stukje dichtter op aarde leek te komen.

5.

Ginny, de oudste dochter van het gezin d' Upsel de Gambs, had haar jongste zusje ooit proberen in te wijden in de rituelen van yoga, maar Jules was geen fan. Ze begreep niets van de verschillende poses die je moest innemen en de kaars, de hond, de opgaande zon en de neerwaartse spiraal brachten haar niet tot rust. Wel integendeel. Maar Ginny had haar ook een paar ademhalingstechnieken aangeleerd: je moest gewoon de zuurstof en de stikstof op de juiste plaats en het juiste moment door je lijf laten stromen.

Dat was waar ze aan dacht toen ze naar de academicus keek die voor haar zat. In en uit en in en uit. Zolang ze niet als een bevallende vrouw pufte en hijgde zou hij niets merken van haar pogingen om haar zenuwen onder controle te krijgen. Ze had met Arjen De Buysere een afspraak gemaakt om hem de idee van haar eindwerk voor te leggen en zijn mening was belangrijk. “Zo,” zei hij, “Juffrouw Zonderlach wil een levensverhaal schrijven, een soort biografie?”

Jules knikte. “Een apart levensverhaal,” voegde ze eraan toe en volgde zijn vingers die zachtjes op het metaal van zijn bureau tikten. De nagels stonden kort, bemerkte ze, en er was geen spoorje vuil te vinden. Misschien had ze zich vergist en was hij toch niet het type dat op zondag in de aarde van de tuin stond te wroeten? Die met een bakfiets reed en genoot van een gegrild insectje op zijn bord? Ze keek naar zijn armen die lichtbehaard waren en volgde die tot aan de rand van de omgevouwen hemdsmouw. Hoe zou het verder gaan, dacht ze, op de borstkas, op de rug? Een nektapijtje vond ze niet aantrekkelijk en ze was

blij dat Vincent niet te veel lichaamshaar had, het was netjes verdeeld over de juiste plaatsen. Hier en daar en...

De stem haalde haar uit de dagdroom. “Je zal me moeten overtuigen, ga je gang.”

“Overtuigen?” vroeg ze verbaasd. “Maar ik deed toch net de uitleg?”

Hij schudde het hoofd heen en weer. “Ja, je gaf me een beetje uitleg. Maar je stapt toch zomaar het hol van de leeuw niet binnen zonder een uitgekiend plan? Dus laat horen die motivatie.”

Geïrriteerd wreef Jules een streng haar uit haar gezicht en keek door het raam naar buiten. In de grijze novemberlucht vloog een vogel voorbij. Het weer was helemaal omgeslagen: de nazomer had plaats gemaakt voor een sombere herfst. Maar Vincent bracht wel een streep zon in haar leven. Ze zagen elkaar vaak, hij belde haar elke dag en had haar zelfs al voorgesteld aan zijn ouders die haar (een beetje te formeel) hadden verwelkomd in de familie. Zij had echter nog niets aan haar vader verteld, dat vond ze nog veel te vroeg. Alex was geen man die openstond voor de amoreuze escapades van zijn jongste dochter dus ze kon maar beter heel erg zeker zijn van haar zaak voor ze hem introduceerde in de familie d’Upsel de Gambs. Vincent had tomeloze energie en was een wervelwind met een snel en bruisend ritme. En hij hield ervan om de touwtjes strak in handen te houden. Ja, sinds ze hem kende, was hij de regisseur van hun levens en soms ergerde dat haar. De meeste zaken werden door hem beslist: de films die ze bekeken, de muziek die in zijn auto speelde en het eten dat hij voor haar maakte in zijn stijlvolle appartement. Hij weigerde in Het Huis te verblijven wegens “te studentikoos en onaangepast aan hun noden.”

Bovenal klikte het ook helemaal niet met Rebeca. Toen zij en Vincent elkaar voor de eerste keer zagen, waren ze na tien minuten al verwickeld in een politiek geladen discussie met totaal tegenovergestelde meningen. En aangezien ze allebei over een vurig temperament beschikten, verdedigden ze hun visie bijzonder fel. Jules was met een witte zakdoek tussenbeide gekomen maar het had niet gebaat: die twee lustten elkaar rauw. Nu zat ze hier en moest ze haar keuze verdedigen en de docent overtuigen om haar het verhaal te laten schrijven. Ze rechte haar schouders, ademde diep in en keek de man achter het bureau strak in de ogen.

“Argumenten, dus. U wil ze en ik kan ze u geven. Het gaat erover dat het verleden de toekomst soms inhaalt en dat verleden moet worden verteld om het heden te begrijpen. Neem de biografie die ik voor ogen heb: meisje ontmoet jongen, meisje wordt verliefd maar het mag niet, het kan niet zijn. Dus gaat het meisje weg en leidt ze haar eigen leven en...”

“Stop! Tot dusver is dit niets meer dan een gewoon liefdesverhaaltje, zo zijn er duizend in een dozijn.”

De geïrriteerde ondertoon in zijn stem ontging haar niet maar Jules schudde koppig het hoofd.

“Maar dat is het niet! Er is niets eenvoudigs of alledaags aan. Er is de verboden liefde, de rol die de vrouw moest opnemen. Er is de tweeling: de kinderen die zijn voortgekomen uit die liefde en die werden afgestaan voor adoptie. Die elkaar jarenlang niet hebben gezien, niet hebben gekend. Hun verleden was niet het verleden dat had moeten zijn. Het draait om keuzes en wie je wordt met of zonder of zelfs ondanks je verleden. Wat de impact daarvan is.”

“Wat je me vertelt is het script van een Amerikaanse romantische film, niets meer, niets minder.”

Jules staarde de man verbouwereerd aan. “U gelooft het niet. U gelooft niet in het verhaal!”

“Het doet er niet toe of ik het geloof of niet, het gaat er over of het neerpennen van dit verhaal enige journalistieke waarde heeft. Er is vooreerst geen literatuurstudie mogelijk en het bronnenmateriaal is beperkt. Ik vraag me af of het meer kan worden dan een stationsromannetje van twee euro in een krantenkiosk. Of ik het kan beoordelen als masterproef, daar draait het om. Ik mis een invalshoek die het spannend maakt.”

“Die is er wel,” zei Jules vastberaden. “Ik laat Freya zelf aan het woord, de moeder van de tweeling.”

“Je gaat haar interviewen?”

“Ja. Of nee, want dat gaat niet meer. Ze is dood, ziet u.”

“Je gaat een lijk interviewen?” grijnsde hij sardonisch.

Jules ging met haar handen door de blonde lokken. “Ik bedoel dat ik haar het verhaal laat vertellen alsof ze er nog was. Dat is ze haar dochters eigenlijk verplicht. Nu zijn er zoveel zaken die onbegrepen zijn, zoveel vragen aan de afwezige moeder in hun leven.”

“Aha!” zei hij en klopte met zijn hand op de tafel, zo hard dat Jules schrok. “En ga jij die vragen dan allemaal kunnen beantwoorden? Hoe dan? Waar haal je die informatie vandaan? Hoe garandeer je dat wat je zegt ook juist zal zijn?”

“Ik zal de puntjes met elkaar verbinden en ik doe naslagwerk: ik ga langs bij familieleden en baseer me op foto’s, op documenten en verhalen.”

De Buysere keek haar onderzoekend aan. “Je moet vooraf het kader duidelijk stellen: in welke mate wil je de waarheid

achterhalen? Wanneer wordt het fictief? Want dat ben je die dochters en hun moeder Freya ook verplicht. Je kan dit verleden niet reconstrueren zonder een stuk fantasie, dat begrijp ik, maar je moet de lijnen uitzetten. Kaderen,” herhaalde hij.

Ze liet de woorden even tot haar doordringen en het werd steeds helderder waar ze heen wilde met dit verhaal. Het enige wat ze nodig had, was de bevestiging van de man die haar zou begeleiden in het proces. Het zou maken dat ze een journaliste werd, een schrijfster, een auteur en niet langer gewoon een studente.

“Professor, het houdt toch steek? Ik vind dit verhaal zo sterk en goed en ik wil dit écht schrijven. Ik wil zo graag dat u me de kans geeft om dit te doen.”

Hij rolde zijn bureaustoel een beetje naar achteren, richtte zijn wijsvinger in haar richting en keek haar strak aan.

“Wat je me voorlegt is niet echt een standaard eindwerk, het is bijzonder ongebruikelijk maar misschien is ongebruikelijk niet slecht. Ja, ik daag je uit. Je lijkt me wel het type dat een beetje weerwerk verdragen kan.”

Jules voelde opluchting en blijdschap maar probeerde haar gezicht in de plooi te houden. “Goed,” zei ze en knikte, “ik neem de uitdaging aan!”

“Oké, juffrouw Zonderlach...”

“Juliette-Salva d’Upsel de Gambs, maar laten we het bij Jules houden,” onderbrak ze hem met een glimlach om de lippen.

“Jules. Ik hoop dat je me niet zal ontgoochelen. Ga aan de slag en leg me binnenkort de structuur voor. Ik garandeer je wel dat ik alles zeer kritisch zal bekijken. Daar valt niet...”

“... mee te lachen. O-nee-o-nee,” grijnsde ze.

“Laat ik jou niet betrappen op een glimlach!” deed hij semi-verontwaardigd. “Dat heb je me beloofd.”

Ze stelde zich recht, streek een denkbeeldige plooi in haar rokje weg en keek hem met een ernstige blik aan. “Het wordt goed, echt waar. Dat beloof ik u.”

“Nog een ding: als ik jou Jules noem, beloof me dan dat je stopt met dat u-gedoe. Ik wil het niet meer horen, dan voel ik me een oude man. En nu, hop, ik heb nog werk. Je weet wat je te doen staat: vraag eerst die twee vrouwen om hun toestemming en zet dan je krijtlijnen uit. Ga heen, voor ik me bedenk.”

Hij zette de bril op zijn hoofd, wreef met zijn hand over zijn ogen, zette de bril terug en opende een dossiermap. Jules knikte nog even als afscheid en sloot de deur met een zucht van verlichting. Een gemengd gevoel van blijdschap en opwinding maakte zich van haar meester. In en uit en in en uit...Dankjewel, Ginny!

6.

Alex was jarig en om die gelegenheid niet zomaar voorbij te laten gaan, organiseerden zijn drie dochters een etentje. Jules dacht terug aan de tijd toen haar moeder nog leefde. Verjaardagen werden altijd met het nodige feestgedruis, met toeters, bellen, ballonnen en slingers gevierd. Voor de kleine jarige nodigde haar moeder al de kinderen uit de buurt uit om wafels met slagroom te komen eten. En ijsjes met chocoladesaus. Dan speelden ze verstoppertje in de grote tuin en krijgertje in het huis (tot grote ergernis van Marieke, de huishoudster, die het niet zo begrepen had op het jonge geweld). Het waren heerlijke tijden en Jules dacht er met veel weemoed aan terug. Nu was alles anders: Alex woonde met de huishoudster op het kasteel dat veel te groot leek voor de ingetogen man. Ginny woonde in Amsterdam, Diana en Jules in Het Huis en Emile, haar oudste broer, verbleef al een paar jaar in Londen. Het contact met hem was beperkt en Jules wist niet goed hoe dat kwam. Volgens Diana had Alex ooit een onvriendelijke opmerking gemaakt over mannen die van mannen hielden en was dat niet in goede aarde gevallen bij hun broer. Hij had nooit een vriendin meegebracht naar huis. Jules miste Emile wel, haar broer was een warme, joviale en heel grappige kerel. En ondanks het leeftijdsverschil van acht jaar waren ze tijdens haar kinderjaren hecht geweest.

Maar voor het etentje van start kon gaan moest Jules een leuk geschenk voor haar vader uitzoeken, en dat was een grote uitdaging. In haar ogen had hij alles was zijn hart verlangde: hij kocht de boeken die hij graag las, ging twee keer per jaar shoppen voor een zomer- en een wintergarderobe en had een